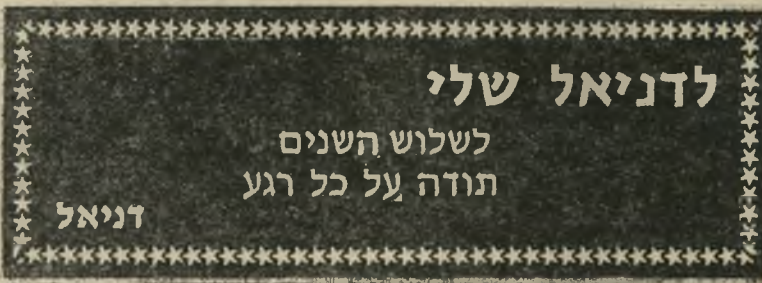

ג'קסון יוזם חקיקה נגד חברות המצייתות לחרם

המשטרה תבקש כנראה הארכת מעצרו

ראשון לציון, 18 (עכ"ט) א. ה. | פילדלפיה, 18 (עכ"ט) שני ב. ה.

כותרת ב, הארץ, 19.3.76
רון צורי, חיפה

מודעה ב, הארץ, 23.3.76
חנה דויד, באר-שבע

האחים בלבנון, ההערכה היתה שמקום זה הפוסט עליידי השבועון הלבנוני אל חואדס. מיספר קוראי אחר סאטנה אינו עולה על כמה מאות אלפים – אבל לא מיליונים. נ. נחמיאס, ירושלים

יש לדייק בציטוטים

המדור "אתה והלירה", ככל מדור אחר בעיתון, חייב לקיים את הכלל של "נכון שמעניין ומעניין שנכון". לגבי המחצית הראשונה, נכון שהמדור מעניין; אבל כמרכך, מעניין שהוא לא נכון. ליתר דיוק, אינו נכון בחלקו, לפחות בשני מיקרים – שבהם הוא מתייחס לבנק סוויס ישראל ולפעילותו בעבר.

אתיחס לשתי ידיעות, שהופיעו בשני מיקבים במדור זה (העולם הזה 2001, 2002). בידיעה שהופיעה תחת הכותרת "קליין מכר את חלקו באמריקן בנק" נכתב, שלקבוצת פיליס קלוצניק, אברהם סיני – ברג, סול קוטאי ואברהם בים, היו 50% של שליטה בנק, ובכן, לא היו דברים מי עולם, אלא לשלושת הראשונים היו מניות במיעוט בלבד, ואילו לאברהם בים, עד כמה שידוע לי, לא היתה אף לא מניה אחת. זאת, למרות שהיה תקופה מסוימת חבר מועצת המנהלים. ואילו בידיעה שהוכתרה, נמכר בנק

בלוס. הוא שלל מכלול את שיטות העבודה והמטרות של עיתון כמו הבידור צייטונג, המוכר גם לי. לצערי הרב, קיי בלתי עכשיו את הרושם הכבד שגם העולם הזה נוקט אותם האמצעים שעליהם מסופר בספר, בצורה עניינית ומרשימה. נדמה לי שגם דניאלה פלורסהיים נפלה קורבן לעיתונאי חסר אתיות מוסרית.

יוחנן הובר, אדמית

הפרשה הגיעה לבית המישפט המחוזי ז' בתל-אביב, אחרי שבנותיו של המנוח הגישו בקשה לבטל את צוואתו. משום כך לא היה לכתב כל קושי להגיע אל המיס' מכים, בדרך כשרה לחלוטין.

לא מיליונים

ברצוני לתקן פרט מוטעה, שהופיע בי מדור "קורא יקר" (העולם הזה 2011), אר דות השבועון המצרי אחר סאטנה. שבועון זה נוסד ב-1943 על-ידי העיתור נאי מוחמד אל-תאבני, אחרי שפרש מן השבועון רוו אל-יוסף. ב-1946 נקנה אחר סאטנה על-ידי האחים עלי ומוצטפה אמין, בעלי אחיבאר אל-יוס מאז 1944. וזאת, בשל הרעת מצב בריאותו של אל-תאבני. מוגזם לומר ששבועון זה הוא השבועון הערבי הגדול והנפוץ ביותר. עד למילחמת-

שיטות להשגת מידע

ברצוני להתייחס לכתבה בעניין צוואתו של אריה פלורסהיים (העולם הזה 2003), אשר טענה כי הג'ל גישל את בנותיו מי עזבונו לטובת הקרן הקיימת לישראל, בי נסיבות שאינן כשרות.

ובכן, כאשר פנה אלי אחד מכתבי העיי תון, וביקש ממני מידע בנושא זה, הפניתי אותו לעורך-הדין של קיבוץ ארמית, שבו אני חבר, המטפל בנושא זה. כאשר הופיעה הכתבה, הופתעתי לטובה. למרות שהי מאמר היה כתוב בסגנון סנסציוני, שאינו אהוב עלי, יש לציין שלא היו בו איי דיוקים בקשר אלי.

מצד שני, לא יכולתי להבין את דניאלה פלורסהיים, בתו של המנוח, אשר מסרה דברים לא-נכונים ופוגעים על אביה המי נוח, ואסילו היתה מוכנה להצטלם לצורך הכתבה. באופן אישי לא התרגשתי מכל העניין, למרות שלא אהבתי את הופעת שמי בעיתון.

אך לצערי, הפרשה לא נגמרה בזה. רק עתה קיבלתי, מצד אחר, מידע מדויק על הדרך והאמצעים שבהם השיג הכתב את הפרטים לצורך כתובת המאמר. אינני רר צה להיכנס לזה, רק כואב לי מאד לשמוע, לאיזה מצב נפשי קשה הגיעה דניאלה פלורסהיים לאחר פירסום הכתבה בעיתון כס. דניאלה היא בחורה צעירה ורגישה, ור הכתבה גרמה סבל רב לה, ועוגמת-גושש רבה לידידה. יש לי חששות שכל זה יג רום לה לרדת מהארץ בסופו של דבר.

לא-מכבר שמעתי את אורי אבנרי בי תוכנית-רדיו, שבה דיבר על סיפורו החדש של היינריך בל הכבוד האבוד של קתרין

דניאלה פלורסהיים
צעירה ורגישה

סוויס-ישראל נכתב, שויליאם רובינזון היה מבעלי-המניות העיקריים של בנק סוויס-ישראל. פורב, לא מיניה ולא מקצתיהו מעולם לא היו לרובינזון מניות בבנק סוויס-ישראל. אולי, לעיתים, קנה בבורסה כמה מניות ומכר אותן אחר-כך.

יהודה אסיא, תל-אביב

הקורא אסיא, שהיה בעבר מנהל-כללי ויו"ר מועצת-המנהלים של בנק סוויס-ישראל, אינו מצטט נכונה ולכן מכי חיש מה שלא פורסם. בידיעה השנייה נא מר, לגבי רובינזון: "השותפים המקומיים היו קבוצת יהודה אסיא וויליאם רובינזון. בשום מקום לא נאמר כי הוא היה מבעלי-המניות העיקריים.

כך גם לגבי הידיעה הראשונה. נכתב בה כי לקבוצת קלוצניק-פיניבורג וקוטאי זבים, היו 50% של השליטה בבנק. ואכן, הם ניהלו את הבנק וקבעו בו הכל. מר אסיא ודאי מטיב לדעת כמה אחוזים היו להם, וייתכן מאד כי שלטו בבנק והחזירו קו בפחות ממחצית הבעלות.

כולם יילכו לוואדוק

שמעתי את הודעתו של הבייביסי על כך שהנשיא סאדאת ביטל את חוזה-הידיד דות של ארצו עם ברית-המועצות. האמריקאים יבינו רמו זה, על אפו ועל המתו של הלובי היהודי.

אבל האדונים שמעון פירסומת רשות' הקריבו כבר מזמן את האינטרסים של עם ומדינה שלמה, על מיובח אורות הי הטלוויזיה והפיטפוטים.

אם הסרחולילה יבוא חורבן בית שלישי, ינהגו הם כיוספוס פלאוויס. אך במקום לרומי, יילכו ואדוצה.

אברהם קופר, אנטוורפן

בית-שימוש, לא פסלים

ברצוני להביא לידיעתכם מיכתב שי שלחתי אל ראש עיריית תל-אביב, מר שלמה ("צ'יצ'") להט, וזה לשונו: בימים טרופים אלה, כשהמדינה נמצאת בפשיטת-רגל, ומקוים במשכורות ובסוכי סידיות, נדהמתי לקרוא שהקצבתם יותר ממיליון וחצי לירות להשבון פסלים לקיי שוט העיר.

איך אתם לא מתביישים להתהולל על חשבון משלמיה-מיסים? לפחות אם היה לכם טעם, ככל פעם שאני עוברת ברחבת העירייה, אני מתרגזת. אם הייתם בונים שם בית-שימוש ציבורי, היה יותר טוב. מדינה פוצצקין, תל-אביב

מי שיתרוצץ בכבישים

ביחס לכתבתו של מאיר דורון מרהובות ("פורום", העולם הזה 2010), על לימודי הנהיגה, אני חושבת שהוא שכת את (המשך בעמוד 10)